

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Dato: 22. februar 2007
Kontor: Visum, Udsendelser
og Humanitære sager
J.nr.: 2007/4010-340
Sagsbeh.: AME/DKD
Fil-navn: Besvarelse spm. 79

Besvarelse af spørgsmål nr. 79 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 9. februar 2007 (UUI alm. del – Spørgsmål nr. 79).

Spørgsmål:

"Hvornår og hvordan blev ministeren opmærksom på, at behandlingstilbudene til hjemsendte psykisk syge kosovoalbaniere ikke var tilstrækkelig?"

Svar:

I juni 2006 ændrede UNHCR sine anbefalinger i forhold til hvilke persongrupper fra Kosovo-provinsen, der fortsat har behov for midlertidig beskyttelse. Af UNHCR's seneste anbefalinger fremgår det således, at der fortsat er en – nu dog væsentlig mindre – gruppe af enkeltpersoner i en særligt sårbar situation, som kan have særlige behov, der bør inddrages i overvejelserne om, hvorvidt de pågældende kan vende tilbage til Kosovo. Gruppen af kronisk og på anden måde alvorligt syge eller psykisk syge personer, handicappede personer samt enlige kvinder med mindreårige børn uden slægtninge i Kosovo er ikke længere nævnt specifikt i UNHCR's Position Paper.

Ved brev af 8. september 2006 orienterede jeg Folketinget om, at proceduren for forelægning af sager for UNMIK med henblik på efterfølgende udsendelse som følge af UNHCR's seneste Position Paper var ændret.

Jeg har også efter juni 2006 holdt mig orienteret om sundhedsforholdene i Kosovo. Ministeriet har således i Kosovo-provinsen i Serbien en attaché udstationeret, som indhenter oplysninger til ministeriet om lokale forhold – herunder også om de specifikke behandlingsmuligheder for nærmere angivne sygdomme – i Kosovo. Oplysningerne indhentes primært til brug for ministeriets behandling af ansøgninger om humanitær opholdstilladelse.

Hvis en ansøger lider af en meget alvorlig sygdom, undersøger ministeriet i den konkrete sag, om den pågældende kan modtage den nødvendige behandling i sit hjemland.

Oplysninger om muligheder for behandling indhentes hovedsageligt fra sundhedsvæsenets aktører som f.eks. læger, apotekere mv., og fra de lokale myndigheder. Disse undersøgelser er meget grundige og konkrete og har til formål at afdække, hvorvidt en behandling rent faktisk er tilgængelig i hjemlandet, og hvad behandlingen koster. Ministeriet inddrager tillige oplysninger fra internationale organisationer som f.eks. WHO og UNHCR. Disse undersøgelser har bl.a. resulteret i, at der i 2006 blev givet humanitær opholdstilladelse til 93 personer fra Kosovo-provinsen, fordi de pågældende lider af en meget alvorlig sygdom, som de ikke ville kunne modtage behandling for i hjemlandet.

Jeg har således både via ministeriets attaché og via oplysninger fra internationale organisationer gennem længere tid været opmærksom på de forholdsvis vanskelige vilkår, der hersker, for så vidt angår sundhedsbehandling i Kosovo. Disse vilkår er imidlertid ikke efter min opfattelse så utilstrækkelige, at et langt større antal personer fra Kosovo skal meddeles humanitær opholdstilladelse i Danmark.

Jeg er imidlertid opmærksom på, at det ikke er nemt at komme tilbage til et land, der fortsat er præget af den krig, som sluttede for snart 8 år siden. Og dette er naturligvis særlig udtalt, hvis man oven i købet har mange psykiske problemer.

Regeringen er derfor indstillet på, at udvide støtten til de personer fra Kosovo, der vender tilbage fra Danmark. Jeg har på den baggrund – i tæt samarbejde med udenrigsministeren – taget initiativ til et allerede igangsat projekt målrettet Kosovo, der netop skal støtte de afviste asylansøgere derfra yderligere efter deres tilbagevenden til Kosovo.

Jeg vil desuden i denne folketingssamling fremsætte et lovforslag, der indeholder forslag til en ordning, der i første omgang skal målrettes Balkan-området, og hvorefter der ydes støtte til sundhedsbehandling i hjemlandet for de udlændinge, der lider af en meget alvorlig sygdom, der kan behandles i hjemlandet, og hvor det alene er en uforholdsmæssig høj egenbetaling, der gør, at der i dag gives humanitær opholdstilladelse.